

Aan het woord is de negenentachtigjarige Kees Giskes. Zijn plek in de kerk is vanaf het middenpad, vierde rij, helemaal rechts bij de pilaar. Hoe is dat zo gekomen? 'Dat is eigenlijk vanzelf gegroeid in de meer dan vijfenzeventig jaar dat ik onze kerk aan het Melkpad bezoek. Mijn moeder nam mij als kleine jongen mee naar de kerk. In 1937, twaalf jaar oud, werd ik misdienaar en vervolgens vier jaar later lid van het koor. Aan het eind van de jaren zeventig ben ik hier gaan zitten. Familie en bekenden zaten er al, ik schoof aan en ben nooit meer gaan verzitten. Het is inmiddels mijn eigen, vertrouwde en dierbare plek geworden.'

Hij kent nog enkele anekdotes uit vervlogen tijden:

De eerste, we spreken over de tijd dat de kerk wekelijks vol zat met kerkgangers, incasseerde het kerkbestuur jaarlijks *het vaste-plaatsen-geld*. Om verzekerd te zijn van jouw vaste plaats moest een kerkganger in de buidel tasten. Mannen en vrouwen zaten vroeger gescheiden in de kerk.

Over het interieur kan hij zich herinneren dat de huidige garderobe *leringkamer* was, met aan de wand platen met Bijbelse afbeeldingen. Het halletje voor de keuken deed dienst als *armenkamer*, waar de kerkmeester, namens de kerk goede gaven uitdeelde.

Op de vraag of hij nog iets wil veranderen of verbouwen aan het interieur, antwoordt hij ontkennend. Kees kan zich niet voorstellen dat het nodig is en zegt er eerlijk bij dat hij er niet aan moet denken dat bijvoorbeeld banken worden weggehaald. Staat er nog iets in het kerkinterieur dat voor hem een speciale betekenis heeft? Jazeker en dat staat niet binnen, maar buiten. Het is het beeld van de wijzende Jezus, aan de muur boven de ingang van de kerk. Je hoort Hem bij wijze van spreken zeggen: Ga heen en verkondig het Woord!